

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1884.

ΑΡΙΘ. 202

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδι Φρ. 1.

ΑΙΡΕΤΗΡΝΣΙΣ

Εξ ούδένα, πλήν των τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται ή Εφημερίς των Παίδων άνευ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῶ » 2. » Έν δδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΥ ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΟΥ.

Όσοι έκ των μικρών μου φίλων κατοικείτε εἰς τὰς Ἀθήνας γνωρίζετε πολύ καλά τοὺς στύλους τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοὺς τόσο ὑψηλοὺς ὥστε φαίνεται τις ὡς μύρμηξ ἔταν στέκῃ ὑποκάτω αὐτῶν, τοὺς τόσο στερεοὺς καὶ ὀγκώδεις ὥστε ἀπορεῖ τις πῶς κατέπεσον ὁ εἰς αὐτῶν καὶ τώρα κείται κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, παίγιον τῶν ἀγυιοπαίδων, ἅτινα χοροπηδοῦν καὶ παίζουν ἐπ' αὐτοῦ. καὶ τῶν περιηγητῶν, οἵτινες ψηλαφῶσι καὶ σκαλίζουσι τὰς ραβδώσεις καὶ τὸ φύλλωμα τοῦ κιονοκράνου τοῦ με τὰς ραβδούς καὶ τὰ ἀλεξίβρο-

χά των, ὥσῃν νὰ μὴ ἤρκει ἡ μαρτυρία τῶν ὀφθαλμῶν των ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῶν καὶ διὰ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ βρασίς των δέν τους ἀπατά. Εὐτυχῶς οἱ ἀδελφοὶ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου στύλου ὑψώνουν τόσο ὑψηλὰ τὰς ῥαβδούς καὶ ὑπερρφάνους κεφαλὰς των, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ τὰς ἐγγίῃ ἢ νὰ τὰ μολῶνῃ. Πόσον ἀγέρῳχος στέκουν ὡς δύο εὐπατριβαὶ Ῥωμαῖοι οἱ δύο μεμονωμένοι στῦλοι ἐκατέρωθεν τοῦ ἀτυχοῦς των ἀδελφοῦ, ὡς νὰ ἤθελον νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ τὰς ὑδρεῖς ἀμαθῶν καὶ τὰς ἐνοχλήσεις τῶν περιέργων! Ἀλλὰ πιθανόν νὰ σκέπτεσθε καθ' ἑαυτοὺς, «καλὰ, ἀλλὰ ποίαν σχέσηιν ἔχουν ὅλ' αὐτὰ πρὸς τὴν εἰκόνα; Ἴς σχέσις εἴμπορεῖ νὰ ἴηται μεταξὺ τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ ἐνός καλάθου, σκεπασμένου με ἓνα πλίνθον, καὶ περικυκλωμένου ἀπὸ ὀλίγα φύλλα ἀκάνθου;» Θὰ σὰς τὸ εἶπω. Ἄν δέν παρετηρήσατε μέχρι τοῦδε τὸ σῆμα τῶν κίωνων ἐκείνων, σὰς παρακαλῶ νὰ λάβητε τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ὅπως τὸ πράξητε, καὶ θὰ ἴδῃτε, ὅτι σύγκεινται ἐκ τριῶν μερῶν, μίᾳς τετραγώνου βάσεως, ἐνός στύλου ραβδωτοῦ, καὶ ἐνός κιονοκράνου, κεκοσμημένου με φύλλα γεγλυμμένα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου. Όσοι κίονες καταλήγουσιν ἀνωθεν εἰς τοιοῦτον κόσμημα ὀνομαζονται κορινθιακοὶ, δηλ. εἶναι τοῦ ρυθμοῦ

Τὸ πρωτότυπον τοῦ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου.

ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Κορινθιακός, καὶ ἰσοῦ διατῆ. Ὁ Βιτρούβιος διηγείται, ὅτι εἰς τὴν Κόρινθον πρὸ 2,000 περίπου ἐτῶν ἀπέθανε κοράσιόν τι μικρὸν. ἡ δὲ τροφὸς του, ἦτις τὸ ἡγάπα περιπαθῶς, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ λησμονήσῃ ἀκόμη καὶ μετὰ θάνατον, καὶ λοιπὸν μίαν ἡμέραν ἐγέμισε κορίνθιον με παίγιοντα, τὸ ἐσκέπασε με ἓνα πλίνθον, διὰ νὰ μὴ τὰ πάρῃ ὁ ἀνεμος, καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μικρᾶς. Ὑποκάτω ἔτυχε νὰ ἴηται μία ῥίζα ἀκάνθου, τὴν δὲ ἀνοίξιν, ἔταν ἐπρόβαλε τὰ φύλλα του, ἤλθαν καὶ περιεκύκλωσαν ὅλον τὸ κορίνθιον. Περσῶς ποτ' ἐκείθεν καλλιτέχνης ὀνόματι Καλλίστρατος εἶδε τὸ ὠραῖον σὺμπλεγμα τῶν φύλλων μετὰ τοῦ κανίστρου καὶ ἐσκέ-

ψθη «διατῆ ἀράγε νὰ μὴ κοσμοῦμεν τὰ κιονοκράνα με φύλλα τῆς ἀκάνθου; ὁ Ἐκασθὺς λοιπὸν καὶ ἀντέγραψε τὴν ἀκανθὸν με τὸ κανίστρον, καὶ μετ' ὀλίγον ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον νέον ρυθμὸν ἀρχιτεκτονικόν, πλοῦσιον καὶ μεγαλοπρεπῆ, ὅστις ὀνομαζόσθη Κορινθιακός, ἐκ τῆς πόλεως ὅπου πρῶτον ἐφάνη. Ὑφείλω ὁμως, χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἀναπροσῆσαι ὅτι ἦδη πολὺ πρὸ τοῦ Καλλίστρατου οἱ Ἕλληες ἐγνώριζον νὰ κοσμοῦν τοὺς κίονας διὰ φύλλων, παραλαβόντες τὸ κόσμημα τοῦτο παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, ὥστε φαίνεται πιθανώτερον, ὅτι ὁ Καλλίστρατος οὐκ εὐπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις μετεχειρίσθη κατὰ σύστημα ὠριμὸν τὰ φύλλα τῆς ἀκάνθου εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ κο-

σμήματος. Ὑδὲποτε ὁμως ἐγενικεύθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ρυθμὸς αὐτός· οἱ Ἕλληες ἡγάπων τοὺς ἀπλουστεροὺς καὶ κλασικωτέρους ρυθμοὺς, εἶον τὸν Δωρικὸν καὶ Ἰωνικόν, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐτελειοποίησαν τὸν Κορινθιακὸν ρυθμὸν, καὶ εἰς τὸν Ῥωμαίων ἀρχιτέκτονα Κοσσοῦτιον ὀφειλομεν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ πλουσίους στύλους τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός ἐν Ἀθήναις, οἵτινες ἡγέρθησαν κατὰ παραγγελίαν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Ἀντίοχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, 176—169 π. Χριστοῦ. Τὸ κρηπίδωμα ὁμως εἶχεν ἦδη τεθῆ ἐπὶ τῶν Πεισι- στρατιδῶν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Ὅχι ἓνα, παρὰ ἑκατό!» ἀπεκρίθη περιχαρῆς ὁ Γιάννης.

«Ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ περιπατήσω χωρὶς ὑποδήματα» εἶπε διστάζων ὁ Βέρτος.

«Μπᾶ! θὰ περιπατῆς καλλίτερα. Οὔτε θὰ σκοντάπησε, οὔτε θὰ πέφτης, καὶ θὰ τρέχης πολὺ γλιωρότερα. Ἐμεῖς ποτὲ δὲ βάζομε παπούτσι.»

Ὁ Βέρτος ἔμελλε νὰ ἀποκριθῆ ὅτι θὰ ἐντρέπετο νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι χωρὶς ὑποδήματα, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι οἱ παῖδες οὕτω περιπατοῦν πάντοτε ἀνυπόδητοι ἐσιώπησε, φοβηθεὶς μήπως τοὺς λυπήσῃ ἀντοὺς τὸ ἐπανθύμιζεν. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔμενεν ἀνυπόδητος τὸν ἔφερε σχεδὸν εἰς ἀπελπισίαν, ἐσκέφθη ὅμως ὡς ἔβλεπε, «τὸ νὰ διδῇ κανεὶς ὅταν δὲν του στοιχίῃ τίποτε δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη· οἱ ἄγιοι ἐστέρουν ἑαυτοὺς παντὸς πράγματος διὰ τοὺς πτωχοὺς.»

Ἐκυψε καὶ λύσας τὰ κομψὰ του ὑποδήματα μετὰ τὰς ἀργυρὰς περόνας, τὰ ἔθεσε βιασικῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

«Λάβετε τα, ἂν δύνασθε νὰ ἀγοράσητε ἄρτον,» εἶπεν ἐρυθριῶν

Ὁ Γιάννης τὸ ἤρπασε μὲ κραυγὴν χαρᾶς. «Κακοριζικιά μου ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πάω μόνος μου! Πᾶρε τα σὺ Θωμᾶ, καὶ τρέχα γρήγορα εἰς τῆς Φανιώ, νὰ σοὺ δώσῃ φωμί καὶ κρέας καὶ πατάτας, καὶ γάλα διὰ τὸ μωρὸ, καὶ ἔρω γὰρ τί ἄλλο; λιγάκι βακί γὰρ τῆ μάνα ἴσως.»

«Μὰ Γιάννη δὲν κάνει νὰ πάρωμεν τοῦ ἀφέντη τὰ πράγματα!» ἐπιθύριεν ὁ μικρὸς Θωμᾶς. Ὁ ἀδελφός του εἰς ἀπάντησιν ἐσφενδύνησε κατ' αὐτοῦ τὴν βακτηρίαν του· ὁ Θωμᾶς ἤρπασε τὰ κομψὰ ὑποδήματα καὶ ἔγεινεν ἄφαντος διὰ τῆς θύρας.

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε» εἶπε μὲ κάποιον ἐντροπὴν ὁ Γιάννης πρὸς τὸν Βέρτον. «Ἄν ἂ' ἔτρωγε σάν φωτιά ὅλη τὴ νύκτα ἢ κοιλιὰ σου δὲν θὰ σ' ἔμελε τί ἔλασες γὰρ ἢ αἰσθη; ψωμί.»

«Πόσον ἐτῶν εἶσαι;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος.

«Σχεδὸν ὀκτώ» ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης.

Ὁ Βέρτος ἀνεστέναξεν. Ὁ τραχὺς καὶ αὐθάδης οὗτος παῖς, ὅσας μεταχειρίζετο γλῶσσαν τύσον ἀκομφον, τῆ ἐφαίνετο μᾶλλον ἀνὴρ ἢ ὁμηλιεὺς αὐτοῦ.

«Κόιταξε μὴ πᾶεις καὶ μᾶς μαρτυρήσης;» εἶπεν ἀπειλητικῶς ὁ Γιάννης.

«Ὅταν κάμνη κανεὶς ἓνα καλὸν δὲν το λέγει,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος μὲ τινα περιφρόνησιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἔδύνατο νὰ κρύψῃ ἐντελῶς· «δηλαδὴ ὅταν κάμνη τὸ χρεὶός του,» προσέθηκε.

«Ναὶ μὰ τί θὰ τοὺς 'πῆς 'στὸ σπίτι ὅταν σ' ἐρωτήσουν τί τὰ ἔκαμες τὰ παπούτσιά σου;»

«Δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος μὲ ὕφος, τὸ ὅποιον ἐπέβαλεν εἰς τὸν Γιάννην σιγῆν.

«Τί νὰ τοῦ κατέθηκε τοῦ ἀρχοντοπούλου;» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γιάννης.

Ὁ Βέρτος, ἐν τῷ μεταξύ, παρετήρει μὲ ἀνησυχίαν καὶ τινα φόβον τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς ἀσθενοῦς γυναίκος.

«Δὲν εἶσαι ἀνήσυχος διὰ τὴν μητέρα σου;» ἠρώτησε τὸν Γιάννην.

«Ναί!» ἀπεκρίθη σκυθρωπῶς ἐκεῖνος, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. «Καὶ ὁ πατέρας νὰ ἦναι φυλακὴ! αὐτὸ εἶναι ἀκόμη χειρότερον, κύριέ μου.»

«Δὲν εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὸν θάνατον;» εἶπε σοβαρῶς ὁ Βέρτος. «Αὐτὸς θὰ ἀπολυθῆ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ.»

«Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἡ μητέρα, ἅμα πῆ καμμία σταλά βακί καὶ φάη λιγάκι σούπα—εἶναι ἔτσι ἀπὸ τὴν νηστεία καὶ τὴν ἀνησυχία της.»

«Πόσον χαίρω ὅτι ἔδωκα τὰ ὑποδήματά μου!» ἐσκέφθη ὁ Βέρτος. Μικρὰ σιγὴ ἠκολούθησε, τὴν δὲ ποίαν ἔλκε μόνον ὁ συριγμὸς τῶν χλωρῶν βᾶτων ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ οἱ κλαυθουρισμοὶ τοῦ νηπίου. Τέλος μετ' ὀλίγον εἶπεν ὁ Γιάννης.

«Δὲν μου κάνεις τὴ χάρι ἀφέντη νὰ βάλῃς τὸ τσουκάλι εἰς τὴν φωτιάν. Μὲ αὐτὸ τὸ πῶδι δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ ἀπ' τὸν τόπο μου. Ἄν θέλετε γεμισατέ το νερὸ, θὰ ἦναι ζεστὸ γὰρ τὴ σούπα ἕως ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Θωμᾶς.»

«Ἐὐχαριστῶς,» ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς κόμης προθύμως. Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ἄρμησεν εἰς τὴν καλύβην ὁ Θωμᾶς, ἀσθμαίνων καὶ περιχαρῆς, φορτωμένος μὲ μέγα καλάθιον.

«Μουῦδωκε πέντε σελίνια!» καὶ βέβαια θὰ ἄξιζαν πολὺ περισσότερο, γιὰ τὰ μᾶτιά της ἀσεράφταν ἀπ' τὴν χαρὰ, καὶ μουῦδωκε καὶ μίαν σβούρα παραπάνω.»

«Φέρτην ἐδῶ,» ἔκραξεν ὁ Γιάννης ἐκτὸς ἑαυτοῦ σχεδὸν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῆ ἐκ τοῦ τόπου του. Ὁ μικρὸς Θωμᾶς εὐπειθῶς τὰ ἔθεσεν ἅλα ἐμπροσθεν τοῦ ἀδελφοῦ του, δύο μεγάλους ἄρτους, ἓν κομματι κρέατος, κρομμύδια, πατάτας, ἓν τεμάχιον χοιρινοῦ παστοῦ, καὶ ἓν κομματιὸν γάλακτος.

Ὁ Γιάννης ἐγέμισεν ἐν ποτήριον μὲ γάλα καὶ ἔπιθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μικροῦ κόμητος— «Γαῖσε τὸ μωρὸ καὶ δᾶ, γὰρ νὰ μαγειρέψωμεν ἐγὼ καὶ ὁ Θωμᾶς.» Ὁ Βέρτος ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἐπληρώσεν εἰς τὸ νήπιον, τὸ ὅποιον ἐκραύγαζεν ὡς κόραξ.

«Νομίζω ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ δώσετε κάτι εἰς

τὴν μητέρα σας» εἶπε πράως, ἐνῶ τὸ βρέφος ἤρπασε τὸ ποτήριον καὶ ἔχουσε τὸ ἥμισυ τοῦ γάλακτος ἐπάνω τῶν.

«Καυμένη μάνα!» εἶπεν ὁ μικρὸς Θωμᾶς, ὅσας ἐδάγκωνε μίαν κόρην ἄρτου· τότε μὲ τὸν ἄρτον εἰς τὴν ἐτέραν χεῖρα ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔχουσε μεταξὺ τῶν χειλέων τῆς μητρὸς του ὀλίγον βράκι ἀναμεμιγμένον μὲ θερμὸν ὕδωρ. Ἡ γυνὴ τὸ κατέπιε χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της, οὔτε νὰ δώσῃ σημεῖον αἰσθήσεως, ὁ δὲ Θωμᾶς κατέβη ἐκ τῆς κλίνης μὲ ἔλευθεράν πλέον συνείδησιν.

«Τῆς δίδομεν ὀλίγη σούπα, ὅταν γείνη», εἶπε γενναίως. Τότε αὐτὸς μετὰ τοῦ Γιάννη ἐξακολουθοῦντες νὰ τρώγουν ἄρτον ἔρριψαν εἰς τὸν λέβητα ὄλον τὸ κρέας ὁμοῦ μὲ ὀλόκληρα κρομμύδια, κατὰ τὸν τρόπον τῆς μαγειρικῆς τῶν χωρικῶν! (Ἀκολουθεῖ.)

Ῥόδο καὶ ἀγριολούλουδο

Σὲ βίβα μῆτι ἔριανταφυλλιάς ἦτανε φουτωμένο
 Ἐν ἀγριολούλουδο γλυκὸ καὶ μικροκαρυμμένο.
 Ποῦς ἔρει ποῦ βροχόνερο, ποῦς ἔρει ποῦ ἀέρι
 τὸ ἔφερε καὶ τῶσπειρε μονάχο δέχως ταῖρι;
 Γιὰ πόνους εἶχε γεννηθῆ γιὰ πόνους τὸ καυμένο,
 καὶ πρὶν ἀνθίσῃ τὸ φτωχὸ ἦτανε μαραμένο.

Κ' ἐκεῖ ῥηλά, πολὺ ῥηλά ἓνα τρανταφυλλάκι
 καμάριον καὶ ἔπαιζε γλυκὰ μὲ τάρρακι
 γεμάτο ῥόδο καὶ ὀμορφιὰ καὶ μορῶδι καὶ χάρι
 στῆ βίβα του δὲν κότταζε ἀπ' τὸ πολὺ καμάρι
 νὰ ὄψῃ τί κάνει τὸ φτωχὸ, νὰ λυπηθῆ λιγάκι
 καὶ ἓνα γλυκόλογο νὰ πῆ στὸ μαῦρο λουλουδάκι.

Πέρασαν ῥεραὶς πέρασαν· ἐπῆγε ἄμπρὸς ὁ χρόνος,
 ὄψῃαν τὰ κίλλη τοῦ ἐνὸς καὶ τᾶλλον πάει ὁ πόνος·
 πέραν τὰ φύλλα καὶ τῶν δυὸ καὶ τὸ φτωχὸ ἔγαθῃ
 καὶ τῶμορφο καὶ πλούσιον κ' αὐτὸ, κ' αὐτὸ, μαράθη.
 Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶξερὰ τὰ δυὸ ὅσ' ἦσαν ἀνθισμένα
 καὶ πάλι τὰ ἴσα ὄστερα ἔγηρά καὶ μαραμένα,

Ἄν καὶ μικρὸ κατέλαβα, ὅτι στὸν κόσμο τοῦτο,
 δὲν πρέπει νὰ καυχώμασθε γιὰ ὀμορφιὰ καὶ πλῆυτο.
 Εἶνε τὰ πλούτη πρόσκαιρα καὶ ἡ εὐμορφία δὲν μένει
 καὶ μόνον καθορὴ καρδιά στὸν Πλάστον ἀνβαίνει.
 Ἄς ἀγαποῦμε τὰ φτωχὰ καὶ τὰ δυστυχισμένα,
 ἄς δίνωμε παρηγοριά ὅσα ἔρημα ὅσα ἔβνα,

Καὶ ὅταν τὰ παιγνίθια μας τὰ τόσα βαρεθούμε
 καὶ ὅταν χορτάσωμε πολὺ, τότε ἄς θυμηθούμε,
 νὰ δώσωμε καὶ στὸ φτωχὸ καὶ ἐκεῖνο νὰ χορτάσῃ
 νὰ δώσωμε στὸ ὄρφανὸ καὶ ἐκεῖνο νὰ γελάσῃ
 Ὡ, ἀγαπάτε τὰ φτωχὰ, τὰ ἔρημα τὰ ἔβνα
 Ὡ, δίδετε παρηγοριά στὰ πικροπατισμένα!
 (Ἔστία).

Ὁ τυφλὸς Ἰάκωβος.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἐγεννήθη τυφλός, διὰ μιᾶς δὲ μως ἐπιτυχοῦς ἐγχειρήσεως ἀνέβλεψεν. Ἐν τούτοις ἔκρπεπεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἴδῃ τὸ φῶς.

Ἡμέραν τινα ἡ μήτηρ του τὸν ἀδήγησεν ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ταινίαν, ἥτις ἐκάλυπτεν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀφῆσε διὰ πρώτην φορὰν νὰ ἴδῃ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν.

Ὡ! μήτηρ, ἔκραξεν ὁ Ἰάκωβος, διατί δὲν μοι ἔλεγεσθε ὅτι ἦσαν τόσον ὠραία;

Εἶλα προσπαθήσει, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ του ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα, νὰ σοὶ δώσω νὰ τὸ ἐνοήσῃς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρὸν μετ' ἐκστάσεως τὰ θαυμάσια ταῦτα ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Ὅτω καὶ ἡμεῖς, μικροὶ ἀναγνώσται, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ γνωρίσωμεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς. Ἰάκωβος μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωμεν τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τῆς εὐτυχίας, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις εἶναι προσκεκολλημένος εἰς τὸν Σωτῆρά του.

Ἐάν ὅμως ἀπομακρύνεσθε τοῦ Σωτῆρος τούτου θὰ ζήσητε ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ. Προσκολληθήτε εἰς αὐτὸν καὶ θὰ γευθῆτε ἀπὸ τοῦδε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ψυχικὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐνοήσητε πρότερον καὶ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς οὔτε ἠδυνήθη οὔτε θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ σᾶς περιγράψῃ ἀκριβῶς.
 Κ. Χ. Βλάσης.

— Εἰς ἓν νοσοκομεῖον τοῦ Λονδίνου ἐκάθητο ἐσπέραν τινα μία νοσοκόμος, ἡ καὶθὺς τὰς ὀνομαζοῦν, μία «ἀδελφή» ἐπάνω δὲ εἰς τὰ γόνατά της εἶχεν ἓν ἀσθενὲς μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐψοχωμάχει, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναίσθητον μὲ κλεισμένους ὀφθαλμούς. Ἐτε ἠκούσθησαν φωναὶ μεθυσμένων ἀνθρώπων ἐξωθεν τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδόν. Τὸ παιδίον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του. «Νὰ ὁ πατέρας,» εἶπεν. «ἔρχεται καὶθὺς βράδυ μεθυσμένος.» Ἡ ἀδελφή τὸ ἐκότταξε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της «τόσον μικρὸν τὸ καίμενο νὰ ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ ἠξέυρῃ ἄλλο τι περὶ τῆς ζωῆς εἰμὴ τὴν κακίαν!» Προσεπάθησε λοιπὸν νὰ τοῦ εἰπῇ καὶ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ὠραίου Οὐρανοῦ, ὅπου θὰ ἦτο καλὰ καὶ εὐτυχές, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ. Τέλος ἔλαβεν ἀπὸ ἓν ποτήριον ὀλίγους μενεξέδες εὐώδεις, καὶ τοῦ εἶπε, «Εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι ἄνθη ἀκόμη ὠραιότερα ἀπὸ αὐτά.» Τότε τὸ ἰσχνόν καὶ ὠχρὸν πρόσωπόν του εὐδίζεν εὐχαρίστησιν. «Τότε λοιπὸν θὰ τὰ μαζεύσω ὅλα ἦταν πάγω ἐκεῖ,» εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἀπέθανεν.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΓΗΠΟΣ ΟΥΛΛΙΕΛΜΟΥ
ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΑΥΤΗΣ.

Έχετε ενώπιόν σας την εικόνα του μικρού υιού της πριγκιπίσσης Ουλλιέλλμου της Πρωσσίας μετά της μητρός του. Το νήπιον τούτο είναι ἔγγονος του διαδόχου της Γερμανίας, ἂν ζήσῃ δὲ θὰ ἴηαι ποτε αὐτὸς αὐτοκράτωρ της Γερμανίας· ἡ ἡμέρα ὅμως αὐτῆ φαί-

καλὸς γονεῖς καὶ συγγενεῖς, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν ἀναθρέψουν ἐν φόβῳ Κυρίου, ὥστε νὰ ἴηαι ποτε ἰκανὸς νὰ ἐκπληροῖ καλῶς ὅλα τὰ χρέη τῆς ὑψηλῆς του θέσεως.

ΠΥΓΜΑΙΑ ΦΥΤΑ.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς)

Υπό τινος ἐπόψεως οἱ Σῖναι καὶ οἱ Ἰάπωνες εἶναι οἱ ἐπιδεξιώτατοι κηπουροὶ τοῦ κόσμου· ἡ δύναμις, ἣν

Ἡ διαδέγγονος τοῦ αὐτοκράτορος της Γερμανίας μετά της μητρός του.

νεται ἀκόμη μακρὰν, διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἀποθάνῃ ὁ πρόπαππὸς του, ὁ πάππος του καὶ ὁ πατήρ του, ὥστε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ βασιλεύσῃ. Εἶναι προσέτι καὶ διαδέγγονος τῆς βασιλείσσης Βικτωρίας τῆς Ἀγγλίας, διότι ὁ πατήρ του εἶναι ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τῆς πρεσβυτέρας κόρης τῆς Βικτωρίας.

Τὸ μικρὸν τούτο νήπιον δὲν ἠξέουρει ἀκόμη πόσαι τιμαὶ καὶ ποία ὑψηλὴ θέσις τὸν ἀναμένουν, ἔχει ὅμως

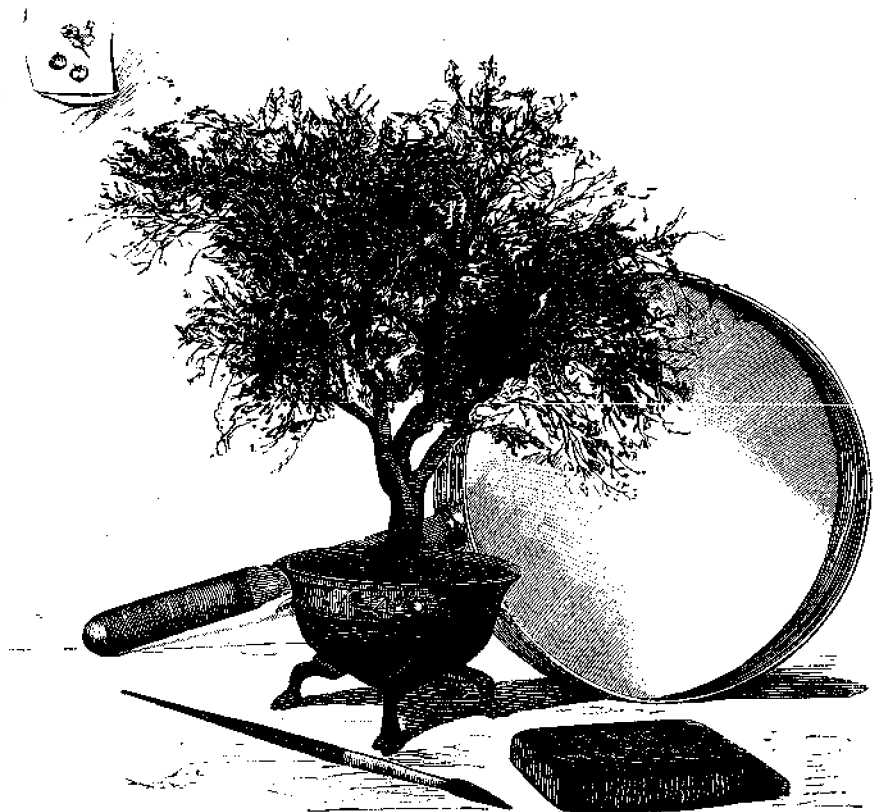
ἔχουσι τοῦ νὰ κυβερνήσῃ καὶ καθορίζωσι τὴν αὔξησιν τῶν φυτῶν, φαίνεται ἀληθῶς ὑπερφυσικὴ, ἕως οὐ γνωσθῇ ἡ ἀρχή, καθ' ἣν ἐκτελεῖται· τότε δὲ γίνεται ἀπλοῦσταίη.

Οἱ μὲν Σῖναι ἀσμενίζονται λίαν εἰς πᾶν τὸ ἀλλόκοτον καὶ ἄρροθμον, ὥστε τὰ προϊόντα τῆς κηπουρικῆς των εἶναι ἥτιον εὐχάριστα ἢ τὰ τῶν Ἰαπώνων κηπουρῶν. Καὶ ἐπίστανται μὲν κατὰ βάθος τὴν τέχνην τοῦ

νά κωλύσει τὴν αὐξάνειν τῶν δένδρων, ἐφαρμόζουσιν ὅμως αὐτὴν οὕτως ὥστε τὰ κολοβά φυτὰ ὁμοιάζουσι μᾶλλον εἰς τερατώδη τινὰ ζῶα ἢ εἰς προϊόντα τοῦ φωτικοῦ βασιλείου

Οἱ Ἰάπωνες ἀπ' ἐναντίας διακρίπουσιν ἐπὶ φιλοκαλίᾳ, ἐπομένως ὀλιγίστας ἀρρυθμοὺς μορφὰς ἀπαντᾷ τις μεταξὺ τῶν προϊόντων τῆς τέχνης των. Πᾶσα Ἰαπωνικὴ οἰκία ἔχει καὶ τὸν κήπὸν τῆς, εἰ δυνατόν, οἱ πλούσιοι ὅμως καὶ μόνοι δύνανται νὰ ἔχωσι μεγάλους κήπους, οἱ δὲ κῆποι τῶν ἐχόντων μετρίαν μόνον κατάστασιν εἶναι πολλάκις μικρότεροι τοῦ θαπέδου ἐνὸς

ρόμοιον περιφέρεται ὡσαύτως διὰ μηχανισμοῦ διὰ τῶν ἀναδενδράδων. Τὰ φυτὰ ὅμως καὶ τὰ ἄνθη εἶναι γνήσια, ἐπιτηδευότατα κολοβωθέντα. Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι ἡ νάννος μελέα παρίσταται εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀληθοῦς τῆς μεγέθους. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐγείρεται, διὰ τίνας μέσου κωλύεται ἡ αὐξάνειν τῶν φυτῶν τούτων; Ἡ ἀρχὴ εἶναι ἀπλουστάτη, ὁ κηπουρὸς ἀντενεργεῖ πρὸς τὴν φύσιν. Γινώσκων ὅτι, ὅπως κανονικῶς αὐξήσῃ πᾶν φυτὸν ἔχει χρειάν τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, θερμότητος, ὑγρότητος καὶ τροφῆς ἐκ τοῦ ἐδάφους, λαμβάνει τοιαῦτα μέτρα ὥστε νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸ τόσον

Ἡ νάννος μελέα.

θαλάμου. Οὐχ ἦττον ἀνάγκη ὁ μικρὸς οὗτος κήπος νὰ περιέχῃ τόσα ἀνικείμενα, ὅσα οἱ μεγάλοι, ἐπομένως τὰ πάντα νὰ ἦναι μικρογραφικά. Οὐχὶ σπανίως βλέπει τις ἐντελῆ χωρογραφίαν ἐντὸς χώρου οὐχὶ εὐρύτερου τῆς ἐπιφανείας εὐμεγέθους τραπέζης. Ἐν αὐτῇ βλέπει τις ὄρος, ποταμὸν, λίμνην, βράχους καὶ ἄντρον, ἀναδενδράδας καὶ στενωποὺς, γεφύρας, καρποφόρα δένδρα, θάμνους καὶ ἄνθη μετὰ τοσαύτης τέχνης διευθετημένα, ὥστε νὰ ἦναι ἀκριβῆς μίμησις τῆς φύσεως. Ἐν τῇ λίμνῃ καὶ τῷ ποταμῷ βλέπει τις θαυμασίους ἰχθύς χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς, οἵτινες κινουῦνται διὰ μηχανισμοῦ, ἐνῶ πελαργὸς ἢ ἄλλο τι πτηνὸν πα-

μόνον τούτων πάντων ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς συντήρησιν ζωῆς. Λαμβάνει λ. χ. μικρὸν μόντευμα ἢ παραφύαδα δύο περίπου ὑφεκατομέτρων τὸ ὕψος, ἀποκόψας δὲ τὴν κυρίως ῥίζαν αὐτοῦ, ἐνθέντε αὐτὸ ἐντὸς ἀθαβοῦς πινακίου, οὕτως ὥστε τὸ ἄκρον τῆς ἀποκοπίσεως ῥίζης νὰ ἐρείθῃται ἐπὶ λιθαρίου· τοῦτο κωλύει τὴν διὰ τοῦ στελέχους πρόσληψιν τροφῆς. Ἐναποθέτει ὡσαύτως καὶ τεμάχια πηλοῦ, ἴσου μὲ κῆμον, ἅτινα παρέχουσιν ὅσον οἷον τε ἐλαχίστην τροφήν εἰς τὰς ἀπολειφθείσας ῥίζας. Τὸ ὕδωρ, ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς τῷ παρέχονται μόνον ἱκανὰ πρὸς συντήρησιν ζωῆς, πᾶσαν δὲ προσπάθειαν τοῦ ταιλαιώρου φυτοῦ

νά προβάλλη νέας παραφυάδας κωλύει ὁ κηπουρὸς κλαδεύων αὐτὸ διὰ ψαλίδος ἢ μαχαίρας πεπορακταμένης· μέχρι ἐρυθρᾶς πορακτώσεως. Τὴν μέθοδον ταύτην ἀκολουθήσας ἐπὶ 5 - 15 ἔτη κατορθώνει ἐπὶ τέλους νὰ παραγάγῃ κανονικώτατον καὶ ἔρροθμον δενδρόλλιον, ὑπερ οὐ μόνον θάλλει καὶ ἀνθεῖ ἀλλὰ καὶ καρπὸν φέρει, νάννον τέκνον νάννου γονέως.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια τοῦ παρελθόντος φύλλου.)

ΚΕΦΑΛ Θ'.

— «'Ανοήσις λέγαισι» διέκοψεν αὐτὸν ὁ Στρατηγὸς ἐπὶ ἐναντίας μάλιστα θὰ ἔχαιρον βλέποντές σε ἀνοησοῦμενον τόσον πολὺ.»

— 'Ἐὰν διὰ τῶν ἰδίων μου προτερημάτων ἀνηγχομένη εἰς τὸ ὕψος τοῦτο,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος εὐσταθῶς καὶ μετριοφρόνως, «ὥσως νὰ ἔχαιρον καὶ ἐσεμνύνοντο ἐπὶ τῇ δόξῃ μου. Ἀλλὰ τὸ παρὸν ζήτημα εἶναι ὅπως διάφορον. Ἐχω καθήκον πρῶτιστον ν' ἀνταποδώσω τὴν στοργὴν τῶν γονέων μου καὶ τοῦτο δύναμαι νὰ πράξω μόνον καὶ μόνον διαμένων ἐνταλῶς υἱὸς των—μονογενὲς των τέκνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται ὅλαι αἱ ἐλπίδες των. Ἡ πρότασίς σας, κύριε Στρατηγέ, εἶναι ἐλκυστικὴ, ἀλλὰ θὰ μοὶ στοιχίσῃ τοὺς γονεῖς μου. Μὴ λοιπὸν ὀργισθῆτε ἐναντίον μου, ἀγαπητὲ καὶ σεβαστέ μοι εὐεργέτα, ἐὰν δὲν ὀνηθῶ νὰ πράξω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.»

Ὁ γέρον ἐσαώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Τὰ αἰσθηματὰ τοῦ ἐπάλαιον, — τὸ αἰσθημα τῆς δυσαρρεσκείας κατὰ τοῦ αἰσθηματος τῆς φυσικῆς του ἀγαθότητος ταχέως ὅμως ὑπερίσχυσε τὸ δεύτερον.

«Δίκαιον ἔχαις, υἱέ μου,» εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ.»

Καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ συνομιλία, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρει τόσον σπουδαῖα ἀποτελέσματα διὰ τὸν Γεώργιον. Οὗτος δὲ δὲν ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρῃ τὰ πράγματα τοῖς γονεῖς του, διότι ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τοὺς ἔλυσε καὶ θὰ τοὺς ἔθλιβεν ἀνατίως.

ΚΕΦΑΛ Ι.

Τὸ φθινόπωρον εἶχεν ἐπέλθει καὶ ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀρκούντως ἀναλάβει τὰς δυνάμεις του ὥστε νὰ σκεπτεται περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ τάγμα του, ὅτε ἦλθεν εἰδήσις ὅτι ἡ εἰρήνη εἶχε συνομολογηθῆ μεταξὺ τῶν μαχομένων κρατῶν.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Μαγδεμβούργου ἀπεφάσισε νὰ ἐορτάσῃ τὴν χαροποιᾶν εἰδήσιν διὰ μεγάλου συμποσίου, εἰς τὸ ὁποῖον προσκεκλήθησαν ὅλοι οἱ ἐν τῇ πόλει ἀξιωματικοί, αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πλείστοι τῶν μεγάλων ἐμπόρων.

Ὁ Γεώργιος, πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ φὸν Βράουν βέβηλ, εἶχε συναινέσει νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὸ συμπόσιον τοῦτο, ἀλλὰ καθ' ὅδον ἐσκέφθη πόσον ἄλιγους φίλους ἀληθεῖς εἶχε μεταξὺ τοῦ πλήθους τούτου, καὶ ὅτι ἡ ψυχρότης τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς θὰ καθίστατο δυσάρεστος. Εἰσῆλθεν ὅμως εἰς τὴν πρῶτην αἴθουσαν, ὅπου εὗρε μόνον πολιτικοὺς. Μεταξὺ τούτων οὐδεὶς τὸν ἐγίνωσκε προσωπικῶς, ἀλλὰ τὸ φιλόφρον ὕψος καὶ ἡ στολὴ του τῷ ἐφείλκυσαν φιλικὴν ὑποδοχὴν. Συνομιλῶν μετὰ τινος δικαστοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αἴθουσαν, ἥτις ἦτο πλήρης ἀξιωματικῶν.

Μεταξὺ αὐτῶν ὁ Γεώργιος παρετήρησε νεαρόν τινα κόμητα ταγματάρχην, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ὅστις ὅμως οὐδεμίαν συμμετοχὴν εἶχε λάβει εἰς τὸν πόλεμον. Μικρὸς ὄμιλος ἦτο συνηγμένος περὶ αὐτὸν, συνομιλῶν περὶ ἐνδόξων κατηρθωμάτων καὶ λυπούμενος ὅτι ἡ συνομολόγησις τῆς εἰρήνης εἶχε στερήσει αὐτοὺς τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ ἀναδειχθῶσι τὸν ἥρωισμῶν των.

Μεταξὺ τοῦ κύκλου τούτου ἦσαν καὶ δύο ὑπασπισταὶ τοῦ Στρατηγοῦ, οἵτινες ἄν καὶ μεταξὺ των ἐγένων περὶ τῆς ἀδυναμίας τὴν ὁποίαν εἰδείκνυε διὰ τὸ ὕφαν τὸ σπουλον,» ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμων δημοσίᾳ νὰ δυσαρρεστήσωσι τὸ ὕφαν τὸ ποσολον τοῦτο. Διὰ τοῦτο τὸν ἐπλησίασαν καὶ τῷ ὠμίλησαν. Ὁ κόμης παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦτο καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Γεώργιον. «Ἐκαμει λοιπὸν μερικὰς παρατηρήσεις, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ τὰς ἀκούσῃ ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ὅτε οὗτος οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν, ὁ κόμης ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε μετὰ φωνῆν δυνατὴν,

— Λοχαγέ Βράουν, θὰ μοὶ κάμητε τὴν χάριν νὰ με πληροφορήσῃτε ποῖος εἶναι ὁ ἐπαίτης ἐκεῖνος, μετὰ τὸν ὁποῖον περιπατεῖτε καθ' ἐκάστην ἐπὶ τῆς Κεντρικῆς ὁδοῦ;»

Ἐγένετο βαθεῖα σιγὴ καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν. Ὁ Γεώργιος ἐστράφη πρὸς τὸν καλήσαντα καὶ ἀπήντησε μετὰ ἤχηρὰν καὶ ἀποφασιστικὴν φωνήν.

— Ὁ ἀνὴρ, μετὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνω εὐχαρίστησιν νὰ κάμνω περίπατον, δὲν εἶναι ἐπαίτης, ἀλλ' ἐντιμὸς ὑφάντης. Εἶναι ὁ πατὴρ μου!

— Ὁ πατὴρ σας! Καὶ δὲν αἰσχύνεσθε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξόχου ταύτης ὁμηγύρευσις νὰ ὁμολογήσῃτε τὴν ταπεινὴν σας καταγωγὴν;

— Ὁδδέποτε θὰ αἰσχυνθῶ τοῖς γονεῖς μου,» ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς Βράουν καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἐξηκολούθησε συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ τὸν ἄκουστο ἤχος ἐπαίνου διῆλθε διὰ τῆς συναναστροφῆς ἀλλ' ὁ κόμης, οὐκ ἔπιθεσις κατὰ τοῦ Γεωργίου εἶχεν οὕτως ἀποθῆ καθ' αὐτοῦ, παροργι-

σθεις ἐκ τῆς ἀποτυχίας του. ὑπερέβη νῦν πᾶν ὄριον εὐγενείας καὶ ἐθιμοταξίας, καὶ ἀνέκραξε.

— Λοιπὸν, σᾶς διακηρύττω ὅτι ἡμεῖς, ὅταν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ καλῶμεν ἑαυτοὺς συναδέλφους ἀνθρώπου τοσοῦτον ταπεινῆς οἰκογενείας, αἰσχυρόμεθα διὰ σὲ καὶ διὰ τοὺς γονεῖς σου! Πῶς σοὶ ἀρέσκει τοῦτο; Ἀκόμη θὰ τολμήσης νὰ μᾶς ἐγκωμιάσης τὸν ὀφάντην καὶ τὴν γυναικᾶ του;»

—Θὰ τολμῶ καὶ σήμερον καὶ αὔριον καὶ καθ' ἕνα μου τὸν βίον, κόριε κόρη,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, μὲ στενωραίαν τὴν φωνήν. «Μέχρι τοῦ θανάτου μου θὰ τιμῶ παντοιοτρόπως τοὺς γονεῖς μ'· διότι τὸ θεοῦ ὡς τὴν μεγίστην ἀγνωμοσύνην καὶ δειλίαν νὰ ἐντρέπεται τις διὰ τὴν πενίαν τῶν γονέων του. Εἰς ποῖον ὀφείλω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἦμαι συνάδελφός σας; Κυρίως εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅτανες μὲ ἐδίδαξαν νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου ἐν τῆ μωσ καὶ πιστῶς.

Ἔτσι, οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν νὰ ἐντρέπωμαι δὲ αὐτούς! θὰ τοὺς ἀναγνωρίζω σεμνυνόμενος ἐνώπιον ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου!»

Εὔγε ταγματάρχα Βράουν!

ἀνέκραξε φωνῆ τις ὀπισθεν τοῦ Γεωργίου, ἦτις ἠλέκτρισεν ἕλους τοὺς παρόντας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ παρεμέρισαν πάντων δὲ τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν καλῆσαντα καὶ πάντες ὑποκλινῶς τὸν ὑπεδέχθησαν. Ἦτο ὁ γέρον πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Δεσσαυίας, ὅστις μόλις εἶχε φθάσει μετὰ τοῦ στρατηγοῦ φόν Βράουν βέδελ καὶ ἄλλων

(ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΒΟΥΦΟΙ.

(Μῦθος Ἰνδιάνικος)

Μίαν ἡμέραν μία ἀλεπού ἐκάθισεν εἰς μίαν πέτραν κοντὰ εἰς ἕνα ποτάμι καὶ ἤρχισεν νὰ κλαίῃ δυνατὰ. Οἱ κάβουροι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰς τρύπας τῶν ἑνα γόρου καὶ τὴν ἐπλησίασαν — «Διατί, κορὰ ἀλεπού κλαίεις ἐτσι;» τὴν ἐρώτησαν. «Ἀλοφόνον,» εἶπεν ἡ ἀλεπού «ἐμὲ ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ σπίτι μου οἱ συγγενεῖς μου καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ κατοικήσω!» «Καὶ δεῖξτί σ' ἐβγαλαν ἔτσι μ

ἐρώτησαν οἱ κάβουροι «Διότι» εἶπεν ἡ ἀλεπού σχεδὸν πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς, «εἶπαν αὐτοὶ ὅτι θὰ ἔβγουν ἀπόψε νὰ κυνηγήσουν κάβουρους, καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα, ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ τοὺς σκοτώσῃ κανεὶς τοὺς καυμένους, ποὺ εἶναι τόσο νόστιμα ζῶα.» «Καὶ λοιπὸν ποῦ θὰ πάγῃς τώρα;» — «Ὅπου εἶρω δουλειά,» ἀπεκρίθη ἡ ἀλεπού «εἰς τοὺς συγγενεῖς μου ὅμως ποτὲ δὲν γυρίζω, οὔτε νὰ τοὺς δῶ ποτε θέλω πλέον.»

Ἦντο οἱ κάβουροι ἕκαμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν δι' ἑαυτῶν διὰ τὴ χατηρί των εἶχε διωχθῆ ἡ ἀλεπού ἀπὸ τὸ σπίτι της, θὰ ἔκαμαν καλὰ νὰ τὴν πάρουν πλησίον των διὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ. Ὅταν τὸ ἐπρότειναν εἰς τὴν ἀλεπού, αὐτὴ ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν, καὶ εἶτα ἐπέρασεν ἕλην τὴν ἡμέραν καλὰ, μὲ διασχεδάσεις καὶ ἀστεία. Τὸ βράδυ ἐβγῆκεν ἡ σελήνη ὀλοστρόγγυλος. «Ἐκάματέ ποτε περιπατοῦν μετὰ τὴν πανσέληνον;» ἐρώτησεν ἡ ἀλεπού. «Ὅχι ποτέ» ἀπεκρίθησαν οἱ κάβουροι. «Ἐρχεσθε λοιπὸν τώρα;» «Ἐδοχάριστος» ἀπεκρίθησαν οἱ κάβουροι. «Ἔτσι λοιπὸν ἐξεκίνησαν ἕλοι κατόπι τῆς ἀλεπούς, ἡ ὅποια ἔλεγε καθ' ἑδὸν τόσα ἀστεία, ὥστε ἔσκαζαν ἀπὸ τὰ γέλια. Περιπατοῦν, περιπατοῦν καὶ τέλος φθάνουν εἰς ἕνα δάσος· ἐκεῖ σταματᾷ ἡ ἀλεπού καὶ θγάζει μίαν χαμηλὴ φωνή — ἀμέσως δὲ ὄρμουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος καμμίαν

Ἐρχεσθε νὰ κάμωμεν περίπατον;

δεχαριὰ ἀλεπούδας, αἱ ὅποια ἤρχισαν νὰ πιάσουν καὶ νὰ τρώγουν τοὺς κάβουρους. Ὅταν πλέον δὲν εἶχε μείνει κανένας αἱ ἀλεπούδες εἶπαν εἰς τὴν σύντροφόν των — «Τί πονηρὰ σποὺ εἶσαι!» «Ναί» ἀπεκρίθη αὐτὴ — «Εἶναι πολλοὶ βαθμοὶ πονηρίας.»

ΚΙΝΕΖΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

— Σκέπτου περὶ τῶν ἰδίων σου σφαλμάτων τὸ πρῶτον μέρος τῆς νυκτὸς (δηλ. ἐνώσπ εἶσαι ἔκτυπος) περὶ δὲ τῶν σφαλμάτων τῶν ἄλλων τὸ δευτέρον μέρος τῆς νυκτὸς (δηλ. ἀφοῦ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος.)

— Ἄν θέλῃς τὸ καλὸν τῶν τέκνων σου, ἀφινέ τα νὰ πεινοῦν καὶ νὰ κρυώνουν τὰ τρία δάκτα τοῦ καιροῦ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Η ΝΕΑ ΝΑΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ.

Όμοιό με τὰ λοιπά σχολεία, τὰ ὅποια κατ' αὐτὰς ἐπανελάθον τὰς ἐργασίας των ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἤνοιξε καὶ ἡ ἐν Πειραιεὶ νέα ναυτική σχολή τῶν δοκιμῶν, ἥτις συνστάθη ἐπὶ τοῦ καλοῦ ἀπεσθρόμωνος «Ἑλλάδος» καὶ σκοπὸν ἔχει νὰ ἐκπαιδεύῃ νέους διὰ νὰ γίνωσιν ἀξιωματικοὶ ἐπὶ τῶν πολεμικῶν μας πλοίων. Ἐνεγράφησαν ἐφέτος εἰς αὐτὴν 21 μαθηταί, ὅλοι κάτωθεν τοῦ ἴσου ἔτους τῆς ἡλικίας των ἀπαιτεῖται δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι νὰ ἔχωσιν ἀκούσει μαθήματα τοῦλάχιστον τῆς Β' τάξεως τοῦ γυμνασίου. Οἱ παῖδες οὗτοι φέρουσι κομψὴν στολήν, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ πιλίσκου (ωασκέττας) καθὼς τὴν τῶν ἀξιωματικῶν, με τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἔχει τὰ χρυσὰ σερβίδια ἱματιοῦ (γιακέττας) κωανού, με δύο σειρὰς χρυσοῦν κομψίων ὑποκαμίσου με πλατὺ ναυτικὸν περιλαίμιον (γιακᾶν) τὸ ὅποσον κατακίπτει ἐπὶ τοῦ ἱματιοῦ καὶ ἔχει χρυσοκέντητον ἄγκυραν ἐν τὰς γωνίας καὶ περιστήθιου (γυλέου) κωανῶ, μαλλίνων μεν τὸν χειμῶνα, λινοῦ δὲ τὸ θερος, ἀσκήτους με σειρὰν μικρῶν ναυτικῶν κομψίων. Αἱ περισκελίδες (πανταλόνια) εἶναι μάλλινα τὸν χειμῶνα, λιναῖα δὲ τὸ θερος. ἔχουσι δὲ καὶ μανδύαν με κωανοῦν περιλαίμιον καὶ μικρὸν ἔξφος, τὸ ὅποσον φέρουσι μόνον ἐν ὑπηρεσίᾳ. Ἐκτὸς τῆς σχολῆς καὶ κατὰ τὰς ἀσκήσεις φοροῦν χιτῶνα καὶ πιλίδιον καθὼς τὸ τῶν ναυτῶν, με ταινίαν μαύρην ἐπὶ τοῦ πιλιδίου, ἥτις φέρει εἰς χρυσὰ γράμματα «Ναυτικὴ Σχολὴ τῶν Δοκιμῶν.» Οἱ δοκιμαὶ διδάσκονται ἐκτὸς τῶν τακτικῶν γυμνασιακῶν μαθημάτων, ἅτινα ἀρχίζουσιν ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, καὶ ὅλα ὅσα πρέπει εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ νὰ ἐξεύρη. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι τὰ ἔξης, ζωγραφικὴ, γυμναστικὴ, κωπηλασία, κολυμβητικὴ, τὰ γυμνάσια πυροβόλου, καὶ ἀσκήσεις πεζικοῦ, γυμνάσια ἰστίων, καὶ διάφορα χειροτεχνήματα ναυκληρικὰ, ὅσον διάφοροι κόμβοι κτλ.

Ἡ τροφὴ τῶν δοκιμῶν εἶναι ἀφθονος καὶ καλὴ, καὶ αἱ ὥραι τῆς ἀναπαύσεως ἀρκεταὶ διὰ τὴν ὑγίειαν καὶ ἀναψυχὴν των.

—Εἰς τὴν κόμην Ἀγ. Ἰωάννην τῆς πολιτείας Ν. Ἰβήρης τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐπρόκειτο νὰ κτισθῇ νέα Ἐπισκοπικὴ ἐκκλησίαν τὰ χρήματα ὅμως δὲν ἔφθανον, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἀναβάλουν τὸ σχέδιον. Κοράσιον ὅμως τῆς ἐνορίας μόλις δεκατριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἐσκέφη τὸ ἔξης μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ συνάξῃ χρήματα διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ἐξήτησεν ἕνα «Βουλευτικὸν δηγγόν.» δηλαδὴ βιβλίον, τὸ ὅποσον περιέχει τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἐξουσίαν ὅλων τῶν Βουλευτῶν ἐν Ὑβασιγικῶν, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, παρακαλοῦσα αὐτοὺς νὰ συνεισφέρουν κάτι διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἦσαν τὸσον ἀφελεῖς καὶ ἡ ἰδέα τὸσον πρωτοφανής, ὥστε σχεδὸν ὅλοι οἱ βουλευταὶ ἀπήντησαν με δωρεὰς μεγάλας. Ἐκτὸς τούτων δὲ συνεισέφεραν καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν ἠνω. Πολιτειῶν καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Ἰπουργείου. Ἔπειτα τὸ ἐπιχειρηματικὸν τοῦτο κορασιδίον σκοπεῖ νὰ πωλήσῃ τὰς αὐτογράφους ἐπιστολάς ὅλων τούτων τῶν διασημῶν ἀνδρῶν, ὅπως αὐξήσῃ ἔτι περισσότερον τὸ ποσοῦν ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς τῆς ἐκκλησίας!

— Λέγεται ὅτι ὀλίγας ὥρας ἀφοῦ ἐγεννήθη ἡ βασιλοῦσα Βεατρίκη τῆς Ἀγγλίας, ὁ πατὴρ τῆς πρίγκηψ Ἀλβέρτος ὕπνηε νὰ δώσῃ τὴν καλὴν εἰδῆσιν εἰς τὰ ἄλλα του τέκνα. Ἦ

εὔρε δὲ παίζοντα θορυβωδῶς εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν παιγνιδίων.

«Ἢ μαμὰ παρήγγειλε κάτι νὰ σὰς ἐρωτήσω.» ἤρξισεν ὁ πρίγκηψ «μέλλει νὰ σὰς κἀμῃ ἐν θραιστάτων δώρον, καὶ θέλει νὰ μάθῃ τί προτιμᾶτε — μίαν ἀδελφοῦλαν ἢ ἕνα ἀδελφάκι;»

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπροξένησε πολλὴν συζήτησιν, οἱ μὲν ἔλεγον «ἀδελφοῦλαν» οἱ δὲ «ἀδελφάκι.» Αἰφνης ὁ μικρὸς Δουξ τοῦ Ἐδμεβούργου ἔτρεξε με ἔκφρασιν χαρᾶς εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἶπε,

«Ἄ, παπάκι!» ἐξέυρειε τί νὰ ἦε τῆς μαμᾶς; Νὰ τῆς πῆς ὅτι ἂν δέν τὴν μέλῃ, θέλομεν καλλίτερα ἕνα ἀλογάκι!»

— Ὁ κύριος ἐργοστασίου τινὸς περιήρχετο μίαν ἡμέραν τὸ κατὰστῆμα με ἕνα φίλον του, εἰσῆλθον δὲ εἰς τὴν αἰθούσαν, ὅπου δύο παῖδες ἐργάζοντο πλησίον τοῦ παραθύρου· ὁ εἰς ἐργάζετο ἐπιμελῶς με τοὺς ὀφθαλμοὺς προσκίκολλημένους ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ ἄλλος ἐπαυσε πρὸς στιγμὴν ἐργασίαν καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον.

«Ποῖος ἐκ τῶν δύο νομίζεις ὅτι εἶναι ὁ καλλίτερος ἐργάτης;» ἤρώτησε με χαμηλὴν φωνὴν ὁ καταστηματοῦργος τὸν φίλον του.

«Ἐκ τῶν βέβαια ὅστις ἐργάζεται τὸσον ἐπιμελῶς,» ἀπεκρίθη ὁ φίλος του.

«Ὅχι» εἶπεν ὁ καταστηματοῦργος· αὐτὸς ἄλλος ἀξίζει πολὺ περισσότερον. Ἦν βλέπεις τώρα; Ἡνωτάζει ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐνῶ εἶμαι παρῶν, διότι δέν το νομίζει κακόν — ὁ ἄλλος ὅμως προσποιεῖται τὸν ἐπιμελῆ ἐνόσφ εἶμαι ἐδῶ, ὅταν ὅμως λείπω ἀφίνει τὴν ἐργασίαν του καὶ κἀθηται εἰς τὸ παράθυρον ὥστε βλέπεις ζητεῖ καὶ νὰ με ἀπατήσῃ. Δέν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Ὁ καλλίτερος βέβαια ἐργάτης εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐργάζεται συνεχῶς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας, ἄλλ ἐκεῖνος, ὅστις ἐκλέγει τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸν βλέπει ὁ κύριός του διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, εἶναι ἡλικίαις προτιμότερος ἐκεῖνου, ὅστις ἐκλέγει τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ νὰ ἐργασθῇ.

— Ὁ θυρωρὸς μουσείου τινὸς πρὸς τὸν εἰσερχόμενον περηγητήν. «Σταθίτε, κύριε! Πρέπει νὰ ἀφήσῃτε ἐδῶ τὸ μπισσοῦνι σὰς πρὶν εἰσελθῆτε.»

«Ἄλλὰ δέν ἔχω μπισσοῦνι.»

«Ἐπιστρέψατε λοιπὸν νὰ πάρητε ἕνα, ἄλλως δέν εἴμπορῶ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ περάσῃτε. ἔλαβα διαταγὴν νὰ μὴ ἀφήσω κανένα νὰ εἰσελθῇ ἂν δέν του πάρω πρῶτον τὸ μπισσοῦνι.»

— Αἱ ἀρχαιόταται περικημηδεῖς (κάλτσαι) τοῦ κόσμου εἶναι ἐν ζυγῶς μάλλινον, τὸ ὅποσον εὐρέθη ἐσχάτως ἐντὸς μνημείου τινὸς ἀρχαίου εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἰπολογίζεται ὅτι εἶναι 2,000 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

— Κότταζε νὰ διορθώης εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ἐκεῖνα τὰ ὅποια σὲ δυσαρτεσεῖς νὰ βλέπῃς εἰς ἄλλους.

— Τίποτε δέν εἶναι ἐπικινδυνότερον ἀπὸ φίλον ἀπερτάνεπτον. Προτιμότερος εἶναι ἔχθρος συνάτος.

— Μὴ περιμένῃς νὰ σοὶ εἰπωσιν ἄλλοι περὶ εὐκαιριῶν ἕνα πράξῃς τὸ καλόν Ζήτησε αὐτὰς μόνος σου.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Πόθεν μετήνεγκεν ὁ Δαβὶδ τὴν Κιβωτὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα;

2) Πῶς εὐρέθη ἡ κιβωτὸς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο;